

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

RẾT ĐỘC CÁNH VÀNG

Ngũ Nhạc Thần Quân không hiểu nguyên ủy, nghe vậy bất giác ngẩn người, đưa mắt nhìn những người đi cùng, tưởng là kẻ Thái Phụng Tiên Tử không giết mà Thần Toán Long Nữ đã nói là ở trong số họ.

Những người ấy lòng đều thâm kinh hãi, nhưng đứng trước mặt Ngũ Nhạc Thần Quân họ không dám để lộ ra ngoài mặt.

Ngũ Nhạc Thần Quân nhìn một hồi không thấy ai là người như vậy, bèn quay lại nhìn Thần Toán Long Nữ nói:

– Chẳng hay người mà Long Nữ nói là ai vậy?

Thần Toán Long Nữ đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh :

– Huynh đài có bằng lòng đi không ?

Dao Trì Long Nữ và Thiên Phụng Bang Chủ hoảng kinh, Dao Trì Long Nữ tức giận nói:

– Tỷ tỷ nhận thấy mình không bao giờ có sai lầm ư?

Thần Toán Long Nữ dễ thường không hiểu tâm ý lệnh chủ, nhưng lúc này nàng cũng đành bất chấp, bởi Thái Phụng Tiên Tử một ngày chưa chết là sự đe dọa đối với Dao Trì lệnh một ngày chưa giải trừ. Và lại, Nhạc Nhạn Linh ra đi, tám chín phần mười là không chết dưới tay Thái Phụng Tiên Tử.

Thần Toán Long Nữ quay sang Dao Trì Long Nữ vòng tay xá nói:

– Xin lệnh chủ lượng thứ cho ty chức đã tự ý quyết định, vì tương lai của võ lâm Trung Nguyên, chúng ta chỉ còn có một cách khả thi thôi.

Dao Trì Long Nữ chậm chậm quay mặt đi, trầm giọng nói:

– Đành thôi.

Dứt lời, hai giọt lệ đã lăn dài xuống má.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng tiến tới một bước, với ánh mắt sắc lạnh nhìn chốt vào mặt Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Tại hạ tuy không biết Thái Phụng Tiên Tử có giết tại hạ hay không nhưng vì sự an nguy của võ lâm Trung Nguyên, tại hạ đã được Long Nữ lựa chọn, vẫn sẵn sàng liều chết một phen. Tuy nhiên...

Giọng nói chàng hết sức kiên định và thành khẩn.

Tất cả mọi người đều cùng chung một ý nghĩ:

“Người này tướng mạo tuy xấu xí, nhưng lòng dạ lại thật lương thiện.”

Ngũ Nhạc Thần Quân hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:

“Thái Phụng Tiên Tử không ai là chẳng dám giết, tại sao lại đối xử đặc biệt với gã thiếu niên xấu xí này thế nhỉ? Hay là có hiềm khích gì với Thần Toán Long Nữ, nàng ta định nhân cơ hội này hãm hại y chứ gì?”

Đoạn liền buột miệng hỏi:

– Tuy nhiên sao?

– Diệp Thiên Lân ! Tại hạ phải quyết một phen sống chết với tôn giá trước.

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt bật lên thành tiếng, họ không thể ngờ một thiếu niên vô danh mà lại dám gọi thẳng tên danh úy và còn khiêu chiến với Ngũ Nhạc Thần Quân thế này.

Ngũ Nhạc Thần Quân thật có hàm dưỡng, chẳng chút lộ vẻ tức giận, chỉ nhếch môi cười nói:

– Tiểu huynh đệ, lão phu không biết tiểu huynh đệ.

Nhạc Nhạn Linh đưa tay gỡ mặt nạ xuống, ngửa mặt cười ghê rợn nói:

– Diệp Thiên Lân, hãy nhìn xem mặt ta giống ai nào?

Mọi người bật lên một tiếng sửng sốt, bởi lẽ tướng mạo của Nhạc Nhạn Linh trước sau khác nhau quá xa.

Thần Toán Long Nữ, Dao Trì Long Nữ và Thiên Phụng Bang Chủ đều nhận thấy sự thể nghiêm trọng, bởi vì Nhạc Nhạn Linh nếu không phải bất đắc dĩ quyết không cởi mặt thật gặp người ở trước mặt các nàng.

Ngũ Nhạc Thần Quân thoát tiên lộ vẻ sửng sốt, song chỉ chớp mắt đã tan biến, nhếch môi cười nói:

– Người trông rất giống Nhạc Thanh Phong!

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Đó là gia phụ, chính tôn giá đã sát hại lão nhân gia đấy.

Ngũ Nhạc Thần Quân vẫn thản nhiên cười:

– Lão phu bôn tẩu giang hồ đã hơn bảy mươi năm, việc giết người đương nhiên là khó tránh khỏi, rất có thể là lệnh tôn đã chết dưới tay lão phu. Tuy nhiên, những kẻ mà lão phu đã hạ sát, chẳng một ai là

không tội ác tà trời.

Nhạc Nhạn Linh mắt như phún ra lửa, cảm hận buông tiếng cười dài:

– Hà hà, Diệp Thiên Lân, các người hãy tự hỏi lương tâm, tôn giá đã sát hại gia phụ là vì cái gì?

Ngũ Nhạc Thần Quân lặng người song vẫn tự cảnh giác:

“Hãy bình tĩnh, bằng vào danh vọng và địa vị của mình, hấn không bao giờ lay chuyển nổi đâu.”

Đoạn thảo nhiên cười nói:

– Lão phu không còn nhớ được nữa rồi!

Nhạc Nhạn Linh điên tiết quát to:

– Hãy nạp mạng đây!

Dứt lời đã tung mình lao tới với chiêu Huyết lưu phiêu cân nhanh như chớp bổ vào ngực Ngũ Nhạc Thần Quân.

Nhạc Nhạn Linh vừa xuất thủ, bỗng nghe sau lưng Ngũ Nhạc Thần Quân vang lên tiếng quát liên hồi, năm người cùng lúc lao ra xuất chưởng đón tiếp, cản trước mặt Ngũ Nhạc Thần Quân.

Bùng một tiếng vang dội, Nhạc Nhạn Linh lùi sau ba bước, nơi ngực huyết khí sôi sục, hiển nhiên Nhạc Nhạn Linh đã thua kém sự liên thủ của năm người ấy.

Nhạc Nhạn Linh mắt trợn to đến cơ hồ toác mí, gằn giọng nói:

– Tránh ta thì sống, cản ta thì chết!

Đoạn lại tung mình lao tới, thi triển chiêu trong Huyết Chưởng, chỉ nghe tiếng hự đau đón vang lên, đã có ba người gục ngã.

Thế nhưng, lại càng khích thích dậy lửa của những người đứng sau Ngũ Nhạc Thần Quân, mười mấy người đã lao ra bao vây Nhạc Nhạn Linh vào giữa.

Dao Trì Long Nữ với Thiên Phụng bang chủ lòng nóng như lửa thiêu, nhưng dưới sự ức chế của lý trí, họ không thể nào ra tay giúp đỡ Nhạc Nhạn Linh.

Ngay khi hai nàng phân vân do dự bỗng nghe Ngũ Nhạc Thần Quân quát to:

– Lui ra!

Rồi thì Nhạc Nhạn Linh khẽ hự lên một tiếng, quả bị đánh văng ra xa hơn trượng, nhưng cũng may là chưa tổn thương đến tạng phủ.

Trận chiến ác liệt đến đây tạm dừng, Ngũ Nhạc Thần Quân cúi

xuống nhìn bảy tám người thương vong trên mặt đất, đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nói:

– Chàng trai trẻ, lão phu đã lượng thứ cho ngươi một lần rồi.

Nhạc Nhạn Linh mắt giăng đầy tia máu ghê rợn, hai tay đưa lên lại toan lao tới.

Ngay khi ấy, bên tai bỗng vang lên một tiếng kêu như muỗi nói:

– Nhạc Nhạn Linh khi tâm độc của ngươi chưa được giải trừ, Huyết Chưởng khó mà phát huy được uy lực tối đa, chưa phải địch thủ của lão. Vả lại, lão ta hiện chưa lộ ác tích, nếu ngươi giết chết lão ta, hào kiệt võ lâm ắt sẽ tìm ngươi báo thù, ngươi nhẫn tâm khiến cho những đồng đạo giang hồ vô tội ấy hy sinh một cách vô nghĩa hay sao?

Tiếng nói vọng đến từ tám phương bốn hướng, khiến người không sao phân biệt được vị trí phát ra.

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng thở dài đau đớn, thảm nhủ:

“Đúng vậy, nhưng mình còn chờ được bao lâu nữa chứ?”

Đoạn từ từ quay người bỏ đi, hai giọt nước mắt đã chảy dài trên má.

Thiên Phụng Bang Chủ và Dao Trì Long Nữ thờ thẫn nhìn theo bóng sau lưng Nhạc Nhạn Linh cho đến khi khuất dạng, sau những tảng đá to, hai nàng rất muốn đến an ủi chàng nhưng thân phận lúc này khiến họ không thể làm như vậy được.

Thần Toán Long Nữ cất tiếng nói:

– Chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ qua đêm trước, sáng mai hãy bàn tính đại sự.

Mọi người nghe vậy, ngược lên nhìn trời, quả nhiên lúc này mặt trời đã lặn, bèn mỗi người với tâm trạng khác nhau đi tìm kiếm chỗ nghỉ ngơi.

Nắng tắt trăng lên, một ngày lại qua đi. Trên tảng đá Thái Phụng Tiên Tử rơi xuống, bỗng xuất hiện một thiếu niên áo đen đó chính là Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn xuống một mỏm đá cách khoảng trăm trượng lắm bầm:

– Có lẽ nàng ta ở trên tảng đá kia, ta phải lên đó bằng cách nào để nàng ta không phát giác đây?

Đột nhiên Nhạc Nhạn Linh cảm thấy một bàn tay đặt lên huyệt Bối Tâm, chàng giật mình kinh hãi, nhưng không còn tránh né được

nữa, chỉ nghe một giọng âm trầm vang lên:

– Lão phu nhớ ra người là ai rồi, Nhạc Nhạn Linh!

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Diệp Thiên Lân, lão đã sớm biết Nhạc mỗ là ai rồi!

Ngũ Nhạc Thần Quân cười lạnh lùng:

– Không sai, nhưng ở tại đó lão phu không thể nói ra được!

Bây giờ lão phu chỉ cần xô nhẹ là kể từ nay sẽ không cần phải lo âu về việc ấy nữa!

Ngũ Nhạc Thần Quân khẽ cười:

– Lão phu sẽ không giết người đâu bởi vì Thấu Tâm Chưởng của lão phu giết người sẽ để lại dấu tích. Thế nhưng trên... hắc hắc trên cõi đời này chẳng ai là Thái Phụng Tiên Tử không dám giết, nên lão phu định mượn tay nàng ta diệt trừ hậu hoạn này cho lão phu. Nhạc Nhạn Linh kế này không tệ chứ?

Nhạc Nhạn Linh tức giận, hít mạnh một hơi, vừa định xuất chiêu, bỗng nghe Ngũ Nhạc Thần Quân cười khẩy:

– Xuống đi thôi!

Đồng thời đẩy xuống phía trước, Nhạc Nhạn Linh liền rơi thẳng xuống vực.

Ngũ Nhạc Thần Quân đưa mắt nhìn bóng Nhạc Nhạn Linh rơi nhanh xuống, buông tiếng cười đắc ý, đoạn phi thân trở về đường cũ.

Ngũ Nhạc Thần Quân đẩy rất mạnh, tuy Nhạc Nhạn Linh đã cố hết sức đề khí khinh thân song vẫn không sao hãm được đà rơi, thoáng chốc đã rơi xuống hơn năm mươi trượng.

Lăng không quét mắt nhìn, chỉ thấy nơi tiếp giáp với tảng đá ấy lúc này Thái Phụng Tiên Tử đột ngột ôm con chim phụng đứng dựa vào vách núi trước cửa động dáng vẻ hết sức nhàn nhã.

Nàng ngược đôi mắt ngập đầy sát khí lên nhìn thấy người rơi xuống là Nhạc Nhạn Linh, sát cơ bất giác lại tiêu tan, cúi xuống lẳng lặng vuốt ve chim phụng.

Bình một tiếng, Nhạc Nhạn Linh đã rơi xuống đến, bởi đà rơi quá mạnh, chàng lúi sau hai bước mới đứng vững lại được.

Thái Phụng Tiên Tử không ngẩng lên lạnh lùng nói:

– Có lẽ các hạ đã bị người xô xuống đây!

Nhạc Nhạn Linh tiến tới hai bước cười khẩy nói:

– Dù là ai xô thì Nhạc mỗ cũng phải xuống đây!

Thái Phụng Tiên Tử nghe lòng ngọt lịm cười nói:

– Vì sao vậy?

Đoạn ngược đôi mắt đẹp mê hồn lên dịu dàng nhìn Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh không dám tiếp xúc với ánh mắt nàng, lạnh lùng nói:

– Vì Nhạc mỗ nghe nói cô nương đã thọ thương.

Dứt lời đã ngậm vận tụ công lực vào song chưởng.

Thái Phụng Tiên Tử nhoẻn cười:

– Thật không?

Nhạc Nhạn Linh kinh hãi thầm nhủ:

“Nàng ta thông minh hơn người, quỷ kế đa đoan, e rằng khó mà lừa dối được nàng ta.”

Lòng tuy kinh khiếp song vẫn cố phủ nhận:

– Nhạc mỗ không bao giờ nói dối!

Dứt lời lại tiến thêm hai bước.

Thái Phụng Tiên Tử vẫn thản nhiên nhoẻn cười:

– Không phải vì sợ bổn Tiên Tử sát hại nên giả vờ như vậy chứ? Thật ra thì bổn Tiên Tử không bao giờ làm hại các hạ đâu.

Đó là những lời xuất phát từ đáy lòng, nghe thật cảm động.

Nhạc Nhạn Linh nghe lòng nhói đau thầm nhủ:

“Nhạc Nhạn Linh hỡi, người đây có phải hành vi của bậc trượng phu hay không?”

Nhưng lại có một sức mạnh khác thôi thúc, khiến chàng chẳng thể không hành động. Thế là chàng lại tiến thêm hai bước, cười khẩy nói:

– Cô nương khinh thường Nhạc Nhạn Linh này đến vậy ư?

Thái Phụng Tiên Tử càng nghe lòng ngọt hơn, dang tay ra nói:

– Hãy ôm lấy tiểu muội, tiểu muội đã...

Nàng chưa dứt lời, bỗng nghe Nhạc Nhạn Linh quát to:

– Hãy tiếp chưởng.

Dứt lời, một chiêu Huyết Vũ Tinh Phong đã bổ thẳng vào ngực Thái Phụng Tiên Tử.

Thái Phụng Tiên Tử nằm mơ cũng chẳng ngờ Nhạc Nhạn Linh lại đối trá thế này, thật kinh hoàng kêu lên thành tiếng, luống cuống không biết ứng phó thế nào.

Lẽ ra, với võ công của Thái Phụng Tiên Tử, cho dù sự việc xảy ra nhanh và đột ngột đến mấy thì nàng cũng thừa khả năng tránh khỏi, song lúc này thì nàng đành chịu bó tay, bởi vì nàng đã bị trúng độc.

Nhạc Nhạn Linh vừa nghe tiếng kêu kinh hoàng của Thái Phụng Tiên Tử, bất giác rúng động cõi lòng, vội triệt hồi nửa phần chưởng lực.

Chỉ nghe bình một tiếng vang dội, tiếp theo là một tiếng hự khê của Thái Phụng Tiên Tử, máu tươi từ miệng nàng tuôn ra xối xả.

Nhạc Nhạn Linh thờ thẫn nhìn nàng ngạc nhiên thầm nhủ:

“Vì sao nàng lại không hoàn thủ thế nhỉ?”

Bỗng con chim phụng trước mặt Thái Phụng Tiên Tử cất tiếng kêu ghê rợn, vỗ cánh toan lao bổ vào Nhạc Nhạn Linh, song Thái Phụng Tiên Tử đã gắng sức nói:

– Phụng nhi, thương thế của ngươi chưa khỏi, không được vậy.

Đoạn lạnh lùng đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh nói:

– Bỏn Tiên Tử đã thọ thương, nhưng chưa chết ngay đâu, ngươi nên bồi thêm một chưởng là hơn.

Nhạc Nhạn Linh đỏ mặt, lúng búng nói:

– Tại hạ tưởng là cô nương nhất định kháng cự.

Thái Phụng Tiên Tử cười khẩy:

– Không sai, nếu bỏn Tiên Tử mà từ trước, lúc này chắc chắn kẻ nằm xuống chính là người.

Nhạc Nhạn Linh cả kinh:

– Cô nương đã thọ thương từ trước rồi ư?

Thái Phụng Tiên Tử cười khinh miệt:

– Ngươi tưởng là mình tài giỏi lắm hay sao?

Nhạc Nhạn Linh không tức giận, ngược mặt lên trời, giọng thiếu nữ nói:

– Tại hạ tưởng đâu là mình làm một đại sự, chẳng ngờ mình bị ối thế này, lại ra tay ám toán một người con gái yếu đuối đang thọ độc thương.

Thái Phụng Tiên Tử nghe câu người con gái yếu đuối trên gương mặt trắng bệch bỗng phủ trùm sát cơ, lạnh lùng nói:

– Nhạc Nhạn Linh, ngươi tưởng bỏn Tiên Tử cần ngươi thương hại hay sao? Hừ, chỉ tiếc là lúc này bỏn Tiên Tử không đề tụ công lực được, không thì bỏn Tiên Tử bằm vằm ngươi ra làm muôn mảnh ngay.

Nhạc Nhạn Linh tảng lờ như không nghe, vẫn tiếp tục lảm bảm:

– Vì sao mình lại phải nhất định lo nghĩ cho những kẻ không hề quen biết kia, mình có nghĩa vụ gì cơ chứ?

Mặt chàng bỗng lướt qua vẻ bình tĩnh, kiên quyết nói:

– Mình phải cứu nàng, nhất định phải cứu nàng.

Đoạn sải bước đi về phía Thái Phụng Tiên Tử.

Thái Phụng Tiên Tử giận giữ quát:

– Người dám đến gần đây, người dám...

Nhạc Nhạn Linh tảng lờ, vẫn tiếp tục đi đến bên Thái Phụng Tiên Tử, co chân ngồi xuống định nắm lấy tay nàng.

Thái Phụng Tiên Tử lúc này tột cùng căm hận Nhạc Nhạn Linh, nhưng khốn nỗi công lực đã tan, chẳng còn sức để đánh chàng, tức tối tung mình lên ôm lấy chàng, há miệng cắn vào vai.

Thế nhưng khi nàng cắn toác bả vai Nhạc Nhạn Linh, máu nóng chảy vào miệng, nàng lại kinh hoàng nhả ra, bàn tay đâm vào Nhạc Nhạn Linh cũng theo đó dừng lại.

Bỗng, một luồng sức nóng xuyên qua huyết Bối Tâm chảy vào cơ thể, lan ra các kỳ kinh bát mạch, gom tụ chân khí tứ tán khắp người Thái Phụng Tiên Tử.

Thái Phụng Tiên Tử tuy hết sức hiếu cường, nhưng dù thế nào nàng cũng là một người con gái, liên tiếp những ngày qua bị Nhạc Nhạn Linh làm nhục, giờ lại bị người ám toán, không còn dằn nén nỗi niềm tức tưởi trong lòng, nằm mọp trên lưng Nhạc Nhạn Linh khóc tức tưởi.

Nhạc Nhạn Linh vội ngưng hành công, khẽ nói:

– Cô nương hãy mau thử vận hành công lực, tại hạ giúp sức cho.

Thái Phụng Tiên Tử hậm hực nói:

– Ai cần giúp?

Nhưng lại không rời Nhạc Nhạn Linh, vẫn nằm mọp trên lưng chàng.

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng thở dài trĩu nặng:

– Ôi! Cô nương vô luận thế nào cũng phải kiên cường lên, không thì mối nợ tại hạ đã đánh cô nương, chẳng phải sẽ không bao giờ báo được hay sao?

Thái Phụng Tiên Tử nghe lòng trĩu xuống:

– Chết thì thôi, ai cần người can thiệp vào?

Nhạc Nhạn Linh đành nói:

– Thôi được, tại hạ bằng lòng vào sức một mình cũng được!

Đoạn hít mạnh một hơi chân khí, toàn lực truyền chân lực vào huyết Bối Tâm Thái Phụng Tiên Tử.

Thái Phụng Tiên Tử tuy miệng cự tuyệt, nhưng lại sợ Nhạc Nhạn Linh quá phí sức, cũng liền tự động vận công điều thương.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chùng một bữa cơm sau, sắc mặt Nhạc Nhạn Linh với Thái Phụng Tiên Tử hoàn toàn trái ngược nhau.

Thái Phụng Tiên Tử mở bừng mắt thương xót nhìn Nhạc Nhạn Linh đang nhắm mắt điều tức, dịu dàng nép vào lòng chàng, không dám động khê, ngoan ngoãn hệt như một chú cừ non.

Nhạc Nhạn Linh từ từ mở mắt, giọng trĩu nặng nói:

– Cô nương giờ cảm thấy thế nào?

Thái Phụng Tiên Tử áp mặt vào cổ Nhạc Nhạn Linh dịu dàng nói:

– Nội thương đã bình phục rồi, vai Linh ca hẳn là đau lắm phải không?

Đoạn đưa tay nhẹ nhàng lau chùi vết máu trên vai Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười:

– Không hề gì, cô nương đã trúng phải độc gì vậy?

Thái Phụng Tiên Tử biến sắc mặt, giọng nặng nề:

– Rét độc cánh vàng, chúng từ trong khe đá kia chui ra khi ấy tiểu muội đang đứng dựa trong đó.

Đoạn đưa tay chỉ khe đá sau lưng, Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn, liền giật mình kinh hãi, chỉ thấy một con rết to đầu đỏ cánh vàng và dài hơn nửa thước đang nằm trên đất, vô số chân vẫn không ngừng động đậy.

Nhạc Nhạn Linh lo âu nói:

– Vậy làm sao đây? Cô nương có thuốc giải không?

Thái Phụng Tiên Tử vòng tay nhẹ ôm lấy Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Không, nhưng có Linh ca ở bên cạnh, tiểu muội chẳng sợ.

Nhạc Nhạn Linh hiểu lầm ý Thái Phụng Tiên Tử vội nói:

– Tại hạ cũng đâu hề có thuốc giải độc.

Thái Phụng Tiên Tử bỗng ngược mắt lên nhìn thẳng vào Nhạc Nhạn Linh nói:

– Tiểu muội không sợ chết là vì...

– Chúng ta dù sao cũng phải đi tìm thuốc giải chứ!

Thái Phụng Tiên Tử nhõn cười:

– Đi tìm đâu kia chứ? Linh ca có yêu tiểu muội không?

Ngay khi ấy, trong động bỗng vang lên như tiếng sấm rền quát:

– Ôi chà, các người làm gì mà ồn vậy hả?